

Arrest

nr. 319 895 van 13 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 juni 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet afkomstig uit Kubaisi, provincie Anbar. Uw vader Z. R. was 'Amid' (brigadier-generaal) bij het Iraakse leger. Omwille van de

werkzaamheden van uw vader woonde uw familie in Bagdad. In 1982 kwam uw vader volgens uw huidige verklaringen om het leven, nl. tijdens de Iran-Irak oorlog. In 1986 hertrouwde uw moeder volgens de verklaringen die u aflegt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) met R. R. S..

Zelf ging u volgens uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in de jaren '90 naar de militaire academie waarna u als 'mulazem awwal' (1ste luitenant) werd ingedeeld bij de 'Fedayeen Saddam'. U diende anderhalf jaar als lijfwacht van 'Fariq Awal' (generaal) Qais al-Azami van de Fedayeen. Daarna werd u uitgestuurd naar Anbar waar u zich bezighield met de bewaking van verschillende overheidsfunctionarissen, overheidsgebouwen en ondersteuning van de grensbewaking. U was daarnaast lid van de Baath-partij en bekleedde het niveau van 'adu amil' (actief lid). Uw broer was tijdens deze periode lid van de 'Haras alKhas' (Speciale Republikeinse Garde).

Na de val van het regime in 2003 trok u volgens uw verklaringen aan de Belgische asielinstanties opnieuw naar uw geboortedorp Kubaisi en bij de aanvang van de sektarische oorlog in 2005-2006 vluchtte u volgens enkele van uw verklaringen vervolgens naar Syrië omdat voormalige functionarissen van het regime van Saddam Hoessein gevisieerd werden. Toen daar de situatie verergerde in 2011-2012 reisde u naar Turkije waar u meerdere jaren verbleef.

In 2014 werd uw broer, volgens uw verklaringen tegenover het CGVS, gedood door een speciaal team van de politie omwille van vermeende betrokkenheid bij de soennitische opstand. U verklaart dat de tweede echtgenoot van uw moeder hiervoor verantwoordelijk was. Zelf liet u zich na de dood van uw broer registreren bij UNHCR.

U verliet volgens uw verklaringen tegenover de Belgische asielinstanties uiteindelijk Turkije in 2015, reisde naar Europa en diende op 19 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Oostenrijkse asielinstanties. Dit verzoek werd negatief afgesloten. U verzocht vervolgens op 23 januari 2019 om internationale bescherming bij de Duitse asielinstanties maar werd teruggestuurd naar Oostenrijk waar u op 13 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende en op 25 september 2019 een derde maal om internationale bescherming verzocht. Ook deze verzoeken werden evenwel negatief afgesloten waarna u besloot naar België af te reizen waar u op 27 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek in België legt u volgende kopieën voor: een document over de werkzaamheden van uw vader (dd. 10/08/1993, Duitse vertaling), een pagina uit uw paspoort (geldigheid 4/4/2011-1/4/2019), de identiteitskaart van uw moeder, de huwelijksakte van uw moeder en haar tweede echtgenoot, de overlijdensakte van uw vader, een attest van uw psycholoog, een document van UNHCR Turkije, een document van de 'al-Saad Bird Foundation', een medisch document uit Duitsland, en een document i.v.m. uw asielverzoeken in Oostenrijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u psychologische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk gewezen op de vertrouwelijkheid en de mogelijkheid om pauzes te nemen. Er kon worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud probleemloos verliep.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet door het CGVS worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en u evenmin in aanmerking komt voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en u geen zicht biedt op uw werkelijk profiel en de reële situatie van uzelf en uw directe familieleden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt én die is toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat u in Oostenrijk herhaaldelijk afwijkende verklaringen heeft afgelegd die evenmin overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde bij de Belgische asielinstanties.

Deze verklaringen hebben betrekking op essentiële elementen om uw mogelijke nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten.

Zo legde u afwijkende verklaringen af over uw profiel en dat van uw familieleden, die hieronder worden toegelicht.

Op 10 oktober 2017 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten in het kader van uw eerste asielprocedure dat u en uw broer van 1994 tot 2003 lid waren van de Fedayeen Saddam en geeft u aan niet politiek actief te zijn geweest. U stelt verder dat u tot het derde middelbaar naar school bent gegaan (Bescheid 5/02/2018, p.9/154, 10/154).

Uw vader was volgens uw toenmalige verklaringen generaal (Fariq Awwal) bij het Iraakse leger en kwam in 1986 om het leven tijdens de Iran-Irak oorlog (Bescheid 5/02/2018, p. 7/154, 8/154)

In het kader van uw tweede asielprocedure verklaarde u op 13 juni 2019 tegenover de Oostenrijkse autoriteiten dat u bij de Iraakse politie werkte als één van de lijfwachten van president Saddam Hoessein (p. 4). Op 25 juni 2019 verklaarde u dat u officier was (Bescheid 11/07/2019, p. 7/47).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in het kader van uw Belgisch asielverzoek dat u na uw middelbaar 3 jaar hogere studies volgde aan de Militaire academie en er afstudeerde als officier. Verder stelt u dat u lid was van de persoonlijke beschermingseenheid van Saddam Hoessein (Verklaring DVZ punt 11, 12).

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u in 1994 lid werd van de Baath-partij maar nooit een rang had. Verder stelt u dat u kapitein (naqib) was bij de Fedayeen Saddam. U zou zich in 1994 aangesloten hebben bij deze organisatie (Vragenlijst punt 3, 5).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat u in 1994 begon te studeren aan de Militaire academie. Dat uw studies maar twee jaar duurden en u in 1996 verplicht werd om toe te treden tot de Fedayeen Saddam. Aanvankelijk was u lijfwacht van een verantwoordelijke van de Fedayeen in Bagdad. In 1998 werd u overgeplaatst naar Anbar waar u de grenspolitie ondersteunde. Verder diende u er overheidsgebouwen te bewaken en verschillende functionarissen te beschermen. Voorts verklaarde u dat u de rang 'adu amil' (actief lid) bekleedde bij de Baath-partij (CGVS, p. 6, 8, 9, 12).

Uw broer was volgens uw huidige verklaringen soldaat bij de 'Haras al-Khas' (Speciale Republikeinse Garde) (CGVS, p. 6).

Uw vader was volgens uw huidige verklaringen Brigadier-generaal (Amid) bij het Iraakse leger en kwam in 1982 om het leven tijdens de Iran-Irak oorlog (CGVS, p.2-3).

Wat betreft uw moeder vermeldt u tijdens uw opeenvolgende Oostenrijkse asielprocedures op geen enkel moment dat ze hertrouwd zou zijn. Pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat ze in 1986 reeds, hertrouwde en dat haar tweede man mede verantwoordelijk was voor de problemen van uw broer (CGVS, p. 3). Bij de DVZ verklaarde u over uw moeder dat ze een tweetal maanden voor uw interview overleed. Dit zou betekenen dat ze rond maart 2020 overleed. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat ze reeds in 2019 overleed (CGVS, p. 3)(Verklaring DVZ punt 13).

Over uw zus verklaart u tot op het einde van uw opeenvolgende Oostenrijkse asielprocedures dat ze in Ramadi leefde. Bij de DVZ verklaart u evenwel dat ze in 2018 overleed. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat ze nog leeft en gehuwd is (Verklaring DVZ punt 17)(CGVS, p. 7).

Doorheen uw verschillende gehoren bij de Europese asielinstanties, zowel als in België, legt u aldus heel diverse verklaringen af over oa. uw opleiding en loopbaan, zowel als over de beroepsactiviteiten en/of het profiel van sommige van uw familieleden. Dit is frappant.

Vervolgens, hoewel uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS enige kennis van de Fedayeen Saddam en de Baath-partij kan worden afgeleid moet worden vastgesteld dat deze kennis niet verder draagt dan die van elke Irakese volwassen burger die tijdens de periode van het Baath-regime in Irak verbleef.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u enkele verklaringen aflegt die niet overeenstemmen met de beschikbare basisinformatie over deze organisaties.

Zo stelt u dat u verplicht werd om toe te treden tot de Fedayeen Saddam terwijl uit alle informatie blijkt dat deze rekrutering op volstrekt vrijwillige basis gebeurde (CGVS, p. 8).

Daarnaast blijkt u niet op de hoogte te zijn van het feit dat Uday Hoessein (zoon van Saddam) de eerste leider was van de Fedayeen en dat Qusay Hoessein (zoon van Saddam) dit leiderschap pas naderhand verkreeg (CGVS, p. 17). Dit is nochtans algemene kennis voor iemand die betrokken zou zijn geweest bij de Fedayeen.

Bij dit alles moet worden opgemerkt dat de Fedayeen Saddam een erg specifieke organisatie betrof die wordt gelinkt aan enkele van de meest ernstige mensenrechtenschendingen van het Iraakse Baath- regime.

U verklaart verder dat u automatisch werd geregistreerd als 'adu amil' bij de Baath-partij, dit terwijl blijkt dat zij die dit niveau binnen de Baath-partij wilden bereiken hun loyauteit aan het regime moesten bewijzen en verschillende niveaus van lidmaatschap dienden te doorlopen. Hierbij moet worden opgemerkt dat vanaf het niveau van 'adu amil' betrokkenheid bij de ernstige mensenrechtenschendingen van het Iraakse Baath-regime allerminst kan uitgesloten worden (CGVS, p. 12, 19, 20).

U legt eveneens afwijkende verklaringen af over het tijdstip waarop u Irak en uw andere verblijfplaatsen verliet.

Op 19 november 2015 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat u op 13 november 2015, ongeveer 5 maanden na de dood van uw broer, Irak verliet en per taxi naar Syrië reisde. Vervolgens zou u doorgereisd zijn naar Turkije en op 15 november 2015 verder naar de Europese Unie (EU) (Erstbefragung 20/11/2015, p. 3/6, 4/6, 5/6).

Op 10 oktober 2017 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat u van 2007 tot 2011 in Syrië zou hebben verbleven; vervolgens terugkeerde naar Irak en op 30 september 2013 op legale wijze van Bagdad naar Turkije reisde. Daar zou u +/- 2 jaar hebben verbleven alvorens in oktober 2015 naar de EU door te reizen (Bescheid 5/02/2018, p. 8/154, 9/154).

Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat u op 2006 van Bagdad naar Damascus, Syrië, reisde. In 2011 zou u vervolgens naar Turkije gereisd zijn waar u tot 2015 verbleef alvorens in oktober of november van dat jaar naar de EU te reizen (Verklaring DVZ, punt 37).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat u in 2006 naar Syrië reisde, daar tot 2011/2012 verbleef alvorens door te reizen naar Turkije en in 2014 naar Europa afreisde (CGVS, p. 4, 5). Opnieuw blijken uw verklaringen alle kanten uit te gaan.

Ook wat betreft de door u voorgehouden vervolgingsfeiten moet er worden vastgesteld dat u voortdurend afwijkende verklaringen aflegde.

Op 19 november 2015 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat u ongeveer 5 maanden na de dood van uw broer Irak bent ontvlucht, in november 2015. Dit zou betekenen dat uw broer omstreeks juni 2015 om het leven kwam (Erstbefragung 20/11/2015, p. 3/6).

Op 10 oktober 2017 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat uw broer en zijn echtgenote in 2014 werden omgebracht (Bescheid 5/02/2018, p. 7/154, 8/154).

Op 25 september 2019 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat uw broer in 2013 werd gedood. Daarnaast verklaarde u toen dat ook uw zwangere echtgenote daarvoor nog werd vermoord (Erstbefragung Folgeantrag 25/09/2019, p. 4/4 vraag 8).

Bij de DVZ en het CGVS verklaarde u dat uw broer in 2014 werd gedood. Van het bestaan of de dood van een zwangere echtgenote maakt u op geen enkel moment melding (Verklaring DVZ, punt 17)(CGVS, p. 5).

Op 10 oktober 2017 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat u Irak verliet omdat uw familie na de val van het regime problemen heeft gekend omwille van de vroegere werkzaamheden van uw vader. U stelde verder dat u in september 2013 via een oude collega van uw vader vernam dat u het land diende te verlaten omdat de milities Anbar naderden. U verklaart voorts expliciet nooit een dreigbrief te hebben ontvangen (Bescheid 5/02/2018, p. 8/154, 9/154).

Op 25 september 2019 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat in 2019 eigendommen van uw familie in beslag werden genomen door de Iraakse regering omwille van jullie affiliatie met de Baath-partij. Daarnaast stelt u dat u in 2013 in Irak ter dood werd veroordeeld en legt u een kopie van een dreigbrief voor (Erstbefragung Folgeantrag 25/09/2019, p.4/4 vraag 8-11)).

Op 1 oktober 2019 verklaarde u aan de Oostenrijkse autoriteiten dat de eigendommen van uw familie in beslag werden genomen door een Iraaks parlements lid uit uw regio van herkomst en dat u zich op Facebook kritisch had uitgesproken ten aanzien van de Iraakse regering (Bescheid 18/10/2019, p. 4/33, 5/33).

U verklaarde hierbij herhaaldelijk aan de Oostenrijkse autoriteiten dat u in Irak vervolging vreesde vanwege de Badr-groepering.

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaart u dat uw vrees gelieerd is met het voormalige profiel van uw vader en uw werkzaamheden tijdens het Baath-regime. Daarnaast stelt u dat u in 2006 vernam dat uw naam voorkwam op een lijst van de Badr-militie (Vragenlijst vraag 3, 4, 5).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat uw vrees in grote mate gelieerd is aan de tweede echtgenoot van uw moeder. In 1986 zou uw moeder hertrouwd zijn. De tweede echtgenoot van uw moeder, R. R. S., zou een hoge functie bekleden en zou van de regimeverandering in Irak en de vroegere werkzaamheden van uzelf en uw broer voor dit regime, gebruik hebben gemaakt om jullie bezittingen in beslag te nemen en jullie uit te schakelen. Zo zou hij betrokken zijn geweest bij de dood van uw broer en u op een lijst van gezochte personen hebben gezet. Welke functie deze persoon zou uitoefenen weet u niet noch tot welke groepering hij juist zou behoren. U stelt wel dat hij lid zou zijn van 'Hashd al-Shaabi' maar meer verduidelijking kunt u niet aanbrengen (CGVS, p. 3, 7, 11).

Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ met geen woord had gerept over de tweede echtgenoot van uw moeder en dat hij uw voornaamste actor van vervolging was, stelt u initieel dat u dit deed uit schaamte omdat het in uw cultuur een schande zou zijn als een vrouw hertrouwde. Nog los van het feit dat dit laatste niet klopt, verklaart u daarna - wanneer u werd gewezen op het feit dat dat in Europa niet speelde en u hier al jarenlang verbleef - dat u dit niet eerder aanhaalde omdat u niet over bewijzen beschikte (CGVS, p. 13). Uw uitleg houdt geen steek.

Uit het geheel aan bovenstaande blijkt dat u in de loop van uw opeenvolgende asielpcedures in Oostenrijk en België voortdurend afwijkende verklaringen heeft afgelegd over elementen die essentieel zijn om uw voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en biedt u geen zicht op uw reële situatie waardoor u het CGVS niet in staat stelt om deze beoordeling afdoende te maken. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende asielpcedures in Oostenrijk steeds negatief werden afgesloten wat een negatieve indicatie is voor uw mogelijke nood aan internationale bescherming.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geconcludeerd dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org> en de EUAA Country

Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraqjune-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Anbar te worden beoordeeld. Deze regio omvat acht districten: Ana, Falluja, Haditha, Hit, al-Qaim, Al-Ramadi, Rawa et al-Rutba.

De provincie Anbar wordt bijna uitsluitend bevolkt door soennitische Arabieren en heeft een sterke stammencultuur. Gelet op de homogene samenstelling van de bevolking spelen spanningen tussen etnische of religieuze groepen een kleine rol in de provincie, in tegenstelling tot andere provincies in Centraal-Irak. Het gaat om de grootste provincie van Irak en deze bestaat grotendeels uit onherbergzame en onbewoonde (woestijn)gebieden. De provincie deelt een lange grens met Syrië, Jordanië en Saoedi-Arabië. Er zijn verschillende veiligheidsactoren in de provincie, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale soennitische (stammen)milities, die grotendeels zijn opgenomen in de Tribal Mobilization Force (TMF). De totale bevolking van de provincie werd in 2022 geschat op 1.963.346 inwoners.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op Islamitische Staat (IS) aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten. Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 probeerde IS zijn aanwezigheid in de provincie Anbar blijkbaar te versterken, met name wegens het belang van de regio voor zijn logistieke behoeften. Naar schatting bedraagt het totale aantal strijders van de groep in de provincie tussen de 160 en 200 personen, en hun aanwezigheid is sterker in afgelegen of woestijngebieden. Ook tijdens de verslagperiode waren de IS-aanvallen geconcentreerd in en rond de steden Al-Rutba, Al-Nukhayb en het grensgebied Arar in het district Al-Rutba. De veiligheidstroepen waren het belangrijkste doelwit van deze aanvallen, hoewel er ook verschillende gevallen van ontvoering van en/of moord op herders waren. De ISF, met de hulp van de TMF, blijven missies tegen IS uitvoeren en zijn er met name in geslaagd een hooggeplaatst lid van de groep uit te schakelen tijdens hun operaties.

De Verenigde Staten bleven hun grondtroepen uit Irak terugtrekken. Deze terugtrekking was eind 2021 voltooid, maar betekent niet volledig het einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Ze hebben nog steeds een beperkte capaciteit ter plaatse, die soms het doelwit is van aanvallen, zoals het geval was tussen oktober 2023 en februari 2024 als gevolg van de heropleving van het conflict tussen Hamas en Israël. De Ain Al-Asad-basis, in het noordoosten van de provincie was herhaaldelijk het doelwit van aanvallen met raketten en/of drones door de zelfverklaarde "Islamic Resistance in Iraq"groep. Sinds februari lijkt er echter een einde te zijn gekomen aan deze aanvallen. De Verenigde Staten voeren ook aanvallen uit op het grondgebied van de provincie Anbar, in de districten Al-Qaim en Al-Rutba, voornamelijk tegen milities die behoren tot de PMF, die verantwoordelijk zijn voor aanvallen op westerse bezittingen in Irak.

In de hele provincie Anbar doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Het percentage personen dat is teruggekeerd naar huis in de provincie Anbar bedraagt ongeveer 92 %. Eind december 2023 waren 1.548.936 ontheemden teruggekeerd naar de provincie. Er zijn nog 126.303 ontheemden uit Anbar in heel Irak. Afgezien van een duurzame hervestiging op de plaats waar ze waren ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom de IDP's niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvestingsmogelijkheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of etnischreligieuze spanningen worden genoemd als reden om niet terug te keren. Er werd geen informatie gemeld over volksverhuizingen als gevolg van veiligheidsincidenten tijdens de periode.

Volgens de "EUAA Guidance Note" van juni 2022 kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Anbar, sinds de publicatie van de "EUAA Guidance Note" in juni 2022, zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest in de zaak *D. et al. tg. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Anbar complex en problematisch is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Anbar wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie dient echter te worden vastgesteld dat er in de provincie Anbar momenteel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin het willekeurige geweld van een zodanig niveau is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, het risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Anbar, in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Anbar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Anbar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt of die zich in uw administratief dossier bevinden, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten uit uw Oostenrijks asiëdossier, in casu kopieën van een oude Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs en voedselrantsoenkaart, zijn louter een aanwijzing voor uw oorspronkelijke herkomst uit de provincie Anbar en uw Iraakse nationaliteit, zaken die op zich niet in twijfel worden getrokken. Dit geldt eveneens voor de kopie van de pagina uit uw verlopen Iraaks paspoort die u voorlegt.

De kopieën van de identiteitskaart van uw moeder en van haar huwelijksakte, zijn een aanwijzing voor haar identiteit en burgerlijke staat maar bevatten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u actueel daadwerkelijk nood aan internationale bescherming zou hebben. Dit geldt eveneens voor de kopie van de overlijdensakte van uw vader en het overheidsdocument. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat indien uw vader tijdens de Iran-Irak oorlog werkelijk een relatief hoge militaire positie bekleedde en tijdens dit jarenlange conflict om het leven kwam, dit op zich, niet volstaat om als zoon decennia later in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Het UNHCR document toont louter aan dat u in 2014 asiel wilde aanvragen in Turkije, niets meer niets minder.

Het document van de 'al-Saad Bird Stichting' is dusdanig summier dat hieruit geen enkele mogelijke nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Het betreft daarenboven louter een kopie uit 2019.

Wat u met het facebookbericht van de Oostenrijkse politicus Omar al-Rawi tracht aan te tonen is onduidelijk aangezien er geen direct verband blijkt met uw persoon.

Het psychologisch attest toont aan dat u psychische klachten heeft waarvoor u begeleid word maar bevat geen informatie die een verklaring biedt voor uw jarenlange afwijkende verklaringen noch informatie waaruit een nood aan internationale bescherming blijkt. Dient overigens te worden opgemerkt dat de informatie die u aan uw psycholoog klaarblijkelijk meedeelt eveneens afwijkt van de verklaringen die u aflegde aan de asielinstanties in Oostenrijk en België aangezien u volgens dit attest Hezbollah dient te vrezen en ook nog in Jordanië zou hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoeker betoogt dat er in Oostenrijk nooit een eerlijk en objectief onderzoek werd gevoerd naar zijn asielmotieven. Hij stelt dat hij uit de lucht valt als hij leest welke foute informatie er geregistreerd werd door de Oostenrijkse instanties. Verzoeker betoogt dat hij deze zaken ook nooit verklaard heeft. Hij benadrukt dat hij in Oostenrijk geen bijstand kreeg van een advocaat, hij de tolk amper verstond en alles bijzonder snel en chaotisch verliep. Verzoeker meent dat het dan ook niet ernstig is om hem thans vermeende tegenstellingen te verwijten tussen zijn verklaringen in België en hetgeen hij verklaarde in Oostenrijk. Hij beklemtoont dat hij pas op het CGVS de tijd kreeg en de mogelijkheid had om zijn motieven uiteen te zetten wat hij ook gedaan heeft. Verzoeker stelt dat hij ook heeft uitgelegd waarom hij bepaalde zaken niet verteld heeft voor de Oostenrijkse autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in België een correct en duidelijk overzicht heeft gegeven van zijn werkzaamheden, die van zijn vader en broer. Hij benadrukt verder dat hij ook duidelijk heeft aangegeven waarom hij op heden niet terug kan keren naar Irak. Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn profiel, zijn werkzaamheden in Irak en zijn vrees bij terugkeer. Hij stelt dat verweerder zich enkel heeft gefocust op vermeende tegenstellingen tussen zijn verklaringen in België en Oostenrijk, hij hem nooit een eerlijke kans heeft gegeven en geen grondig en objectief onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde. Tot slot bespreekt verzoeker op omstandige wijze de subsidiaire beschermingsstatus.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie en de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u psychologische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk gewezen op de vertrouwelijkheid en de mogelijkheid om pauzes te nemen. Er kon worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud probleemloos verliep. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer een vervolging door het huidige regime in Irak omdat hij lid was van Fedayeen Saddam en zijn vader werkzaam was bij het Iraakse leger. Daarnaast vreest verzoeker de tweede echtgenoot van zijn moeder die betrokken zou zijn geweest bij de moord op zijn broer.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de Iraakse autoriteiten. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die met reden motiveert dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijk profiel en zijn reële situatie en van zijn directe familieleden.

Vooreerst bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoeker in Oostenrijk herhaaldelijk afwijkende verklaringen aflegde die evenmin in overeenstemming zijn met de verklaringen die hij aflegde bij de Belgische asielinstanties.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) verzoeker afwijkende verklaringen aflegde over zijn profiel en dat van zijn familieleden. Op 10 oktober 2017 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten in het kader van zijn eerste asielprocedure dat hij en zijn broer van 1994 tot 2003 lid waren van de Fedayeen Saddam en hij aangeeft niet politiek actief te zijn geweest. Verzoeker stelt verder dat hij tot het derde middelbaar naar school is gegaan. Zijn vader was volgens verzoekers toenmalige verklaringen generaal (Fariq Awwal) bij het Iraakse leger en kwam in 1986 om het leven tijdens de Iran-Irak oorlog. In het kader van verzoekers tweede asielprocedure verklaarde hij op 13 juni 2019 tegenover de Oostenrijkse autoriteiten dat hij bij de Iraakse politie werkte als één van de lijfwachten van president Saddam Hoessein. Op 25 juni 2019 verklaarde verzoeker dat hij officier was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker in het kader van zijn Belgisch asielverzoek dat hij na zijn middelbaar drie jaar hogere studies volgde aan de militaire academie en er afstudeerde als officier. Verder stelt verzoeker dat hij lid was van de persoonlijke beschermingseenheid van Saddam Hoessein. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in 1994 lid werd van de Baath-partij maar nooit een rang had. Verder stelt verzoeker dat hij kapitein (naqib) was bij de Fedayeen Saddam. Verzoeker zou zich in 1994 aangesloten hebben bij deze organisatie. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat hij in 1994 begon te studeren aan de militaire academie. Dat zijn studies maar twee jaar duurden en hij in 1996 verplicht werd om toe te treden tot de Fedayeen Saddam. Aanvankelijk was verzoeker lijfwacht van een verantwoordelijke van de Fedayeen in Bagdad. In 1998 werd hij overgeplaatst naar Anbar waar hij de grenspolitie ondersteunde. Verder diende

verzoeker er overheidsgebouwen te bewaken en verschillende functionarissen te beschermen. Voorts verklaarde verzoeker dat hij de rang 'adu amil' (actief lid) bekleedde bij de Baath-partij. Verzoekers broer was volgens zijn huidige verklaringen soldaat bij de 'Haras al-Khas' (Speciale Republikeinse Garde). Verzoekers vader was volgens zijn huidige verklaringen Brigadier-generaal (Amid) bij het Iraakse leger en kwam in 1982 om het leven tijdens de Iran-Irak oorlog. Wat betreft zijn moeder vermeldt verzoeker tijdens zijn opeenvolgende Oostenrijkse asielprocedures op geen enkel moment dat ze hertrouwd zou zijn. Pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat ze in 1986 reeds hertrouwd was en dat haar tweede man medeverantwoordelijk was voor de problemen van zijn broer. Bij de DVZ verklaarde verzoeker over zijn moeder dat ze een tweetal maanden voor zijn interview overleed. Dit zou betekenen dat ze rond maart 2020 overleed. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dan weer dat ze reeds in 2019 overleed. Over zijn zus verklaart verzoeker tot op het einde van zijn opeenvolgende Oostenrijkse asielprocedures dat ze in Ramadi leefde. Bij de DVZ verklaart verzoeker evenwel dat ze in 2018 overleed. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat ze nog leeft en gehuwd is. Doorheen zijn verschillende gehoren bij de Europese asielinstanties, zowel als in België, legt verzoeker aldus heel diverse verklaringen af over o.a. zijn opleiding en loopbaan, zowel als over de beroepsactiviteiten en/of het profiel van sommige van zijn familieleden wat frappant is;

ii) verzoeker eveneens afwijkende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij Irak en zijn andere verblijfplaatsen verliet. Op 19 november 2015 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat hij op 13 november 2015, ongeveer vijf maanden na de dood van zijn broer, Irak verliet en per taxi naar Syrië reisde. Vervolgens zou verzoeker doorgereisd zijn naar Turkije en op 15 november 2015 verder naar de Europese Unie (hierna: de EU). Op 10 oktober 2017 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat hij van 2007 tot 2011 in Syrië zou hebben verbleven; vervolgens terugkeerde naar Irak en op 30 september 2013 op legale wijze van Bagdad naar Turkije reisde. Daar zou verzoeker +/- 2 jaar hebben verbleven alvorens in oktober 2015 naar de EU door te reizen. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dan weer dat hij op 2006 van Bagdad naar Damascus, Syrië, reisde. In 2011 zou verzoeker vervolgens naar Turkije gereisd zijn waar hij tot 2015 verbleef alvorens in oktober of november van dat jaar naar de EU te reizen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat hij in 2006 naar Syrië reisde, daar tot 2011/2012 verbleef alvorens door te reizen naar Turkije en in 2014 naar Europa afreisde. Opnieuw blijken verzoekers verklaringen alle kanten uit te gaan;

iii) ook wat betreft de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten er moet worden vastgesteld dat hij voortdurend afwijkende verklaringen aflegde. Op 19 november 2015 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat hij ongeveer 5 maanden na de dood van zijn broer Irak ontvlucht was, in november 2015. Dit zou betekenen dat zijn broer omstreeks juni 2015 om het leven kwam. Op 10 oktober 2017 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat zijn broer en zijn echtgenote in 2014 werden omgebracht. Op 25 september 2019 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat zijn broer in 2013 werd gedood. Daarnaast verklaarde verzoeker toen dat ook zijn zwangere echtgenote daarvoor nog werd vermoord. Bij de DVZ en op het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn broer in 2014 werd gedood. Van het bestaan of de dood van een zwangere echtgenote maakt hij op geen enkel moment melding.

Op 10 oktober 2017 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat hij Irak verliet omdat zijn familie na de val van het regime problemen heeft gekend omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker stelde verder dat hij in september 2013 via een oude collega van zijn vader vernam dat hij het land diende te verlaten omdat de milities Anbar naderden. Verzoeker verklaart voorts expliciet nooit een dreigbrief te hebben ontvangen. Op 25 september 2019 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat in 2019 eigendommen van zijn familie in beslag werden genomen door de Iraakse regering omwille van hun affiliatie met de Baath-partij. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in 2013 in Irak ter dood werd veroordeeld en legt hij een kopie van een dreigbrief voor. Op 1 oktober 2019 verklaarde verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten dat de eigendommen van zijn familie in beslag werden genomen door een Iraaks parlementslid uit zijn regio van herkomst en dat hij zich op Facebook kritisch had uitgesproken ten aanzien van de Iraakse regering. Verzoeker verklaarde hierbij herhaaldelijk aan de Oostenrijkse autoriteiten dat hij in Irak vervolging vreesde vanwege de Badr-groepering. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaart verzoeker dat zijn vrees gelieerd is met het voormalige profiel van zijn vader en zijn werkzaamheden tijdens het Baath-regime. Daarnaast stelt verzoeker dat hij in 2006 vernam dat zijn naam voorkwam op een lijst van de Badr-militie. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat zijn vrees in grote mate gelieerd is aan de tweede echtgenoot van zijn moeder. In 1986 zou zijn moeder hertrouwd zijn. De tweede echtgenoot van zijn moeder, R. R. S., zou een hoge functie bekleden en zou van de regimeverandering in Irak en de vroegere werkzaamheden van hemzelf en zijn broer voor dit regime, gebruik hebben gemaakt om hun bezittingen in beslag te nemen en hen uit te schakelen. Zo zou hij betrokken zijn geweest bij de dood van zijn broer en verzoeker op een lijst van gezochte personen hebben gezet. Welke functie deze persoon zou uitoefenen weet verzoeker niet noch tot welke groepering hij juist zou behoren. Verzoeker stelt wel dat hij lid zou zijn van 'Hashd al-Shaabi' maar meer verduidelijking kan hij niet aanbrenge. Geconfronteerd met het feit dat verzoeker bij de DVZ met geen woord had gerept over de tweede echtgenoot van zijn moeder en dat hij zijn voornaamste actor van vervolging was, stelt verzoeker initieel dat hij dit deed uit schaamte omdat het in zijn cultuur een schande zou zijn als een vrouw hertrouwd. Nog los van het feit dat dit laatste niet klopt, verklaart verzoeker daarna - wanneer hem werd gewezen op het

feit dat dat in Europa niet speelde en hij hier al jarenlang verbleef - dat hij dit niet eerder aanhaalde omdat hij niet over bewijzen beschikte. Verzoekers uitleg houdt geen steek.

De commissaris-generaal concludeert met reden dat uit het geheel aan bovenstaande bevindingen blijkt dat verzoeker in de loop van zijn opeenvolgende asielprocedures in Oostenrijk en België voortdurende afwijkende verklaringen heeft afgelegd over elementen die essentieel zijn om zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen. Hierdoor kan er volgens verweerder geen geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag en biedt verzoeker geen zicht op zijn reële situatie waardoor hij het CGVS niet in staat stelt om deze beoordeling afdoende te maken.

Hierbij wordt door de commissaris-generaal nog pertinent opgemerkt dat verzoekers opeenvolgende asielprocedures in Oostenrijk steeds negatief werden afgesloten wat een negatieve indicatie is voor verzoekers mogelijke nood aan internationale bescherming.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal terdege aangaande verzoekers kennis over Fedayeen Saddam en de Baath-partij dat:

i) hoewel uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS enige kennis van de Fedayeen Saddam en de Baath-partij kan worden afgeleid moet worden vastgesteld dat deze kennis niet verder draagt dan die van elke Irakese volwassen burger die tijdens de periode van het Baath-regime in Irak verbleef. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker enkele verklaringen aflegt die niet overeenstemmen met de beschikbare basisinformatie over deze organisaties. Zo stelt verzoeker dat hij verplicht werd om toe te treden tot de Fedayeen Saddam terwijl uit alle informatie blijkt dat deze rekrutering op volstrekt vrijwillige basis gebeurde. Daarnaast blijkt verzoeker niet op de hoogte te zijn van het feit dat Uday Hoessein (zoon van Saddam) de eerste leider was van de Fedayeen en dat Qusay Hoessein (zoon van Saddam) dit leiderschap pas naderhand verkreeg. Dit is nochtans algemene kennis voor iemand die betrokken zou zijn geweest bij de Fedayeen. Bij dit alles moet worden opgemerkt dat de Fedayeen Saddam een erg specifieke organisatie betrof die wordt gelinkt aan enkele van de meest ernstige mensenrechtenschendingen van het Iraakse Baath-regime. Verzoeker verklaart verder dat hij automatisch werd geregistreerd als 'adu amil' bij de Baath-partij, dit terwijl blijkt dat zij die dit niveau binnen de Baath-partij wilden bereiken hun loyaliteit aan het regime moesten bewijzen en verschillende niveaus van lidmaatschap dienden te doorlopen. Hierbij moet worden opgemerkt dat vanaf het niveau van 'adu amil' betrokkenheid bij de ernstige mensenrechtenschendingen van het Iraakse Baath-regime allerminst kan uitgesloten worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchteloos en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in België en in zijn verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker zijn gehoorverslagen bij de Oostenrijkse asielinstanties bekritiseert kan hij hiermee allerminst zijn meerdere tegenstrijdige verklaringen tussen de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties verschonen. Immers wijst de Raad op het vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke EU-Lidstaat worden gerespecteerd, zodat kan worden aangenomen dat de Oostenrijkse asielinstanties het beschermingsverzoek van verzoeker naar behoren hebben behandeld en de Oostenrijkse documenten een getrouwe weerslag bieden van zijn verklaringen. Daarenboven stipt de Raad aan dat ondanks dat verzoeker beweert dat de Oostenrijkse asielinstanties nooit een eerlijk en objectief onderzoek zouden hebben gevoerd en hij opwerpt er geen bijstand van een advocaat te hebben gehad alsook tolkproblemen aanvoert, dit hem geenszins ervan weerhouden heeft daar een volgend verzoek om internationale bescherming in te (kunnen) dienen en uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat hij omvangrijke verklaringen heeft afgelegd (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, asieldoosier Oostenrijk).

Daarnaast kan verzoeker met zijn betoog allerminst een afdoende verklaring bieden voor het feit dat hij geenszins eerder dan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag maakte van het tweede huwelijk van zijn moeder en zijn vrees in dit verband. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker immers redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, te meer sprake zou zijn van persoonlijke problemen en de betrokkenheid van deze echtgenoot bij de dood van verzoekers broer. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning

van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoekers betoog dat hij beschaamd was kan geen afbreuk doen aan dergelijke verwachting.

Wat betreft verzoekers betoog dat verweerder geen rekening hield met zijn profiel wijst de Raad er vooreerst op dat in hoofde van verzoeker bijzonder procedurele noden werden genomen (supra) en noch uit zijn gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn profiel en met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Volledigheidshalve stelt de Raad in dit verband nog vast dat verzoekers psychologische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn psychologische problematiek zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.5.2. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is.

Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Anbar moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in zijn beslissing omtrent de veiligheidssituatie pertinent als volgt:

“De provincie Anbar wordt bijna uitsluitend bevolkt door soennitische Arabieren en heeft een sterke stammencultuur. Gelet op de homogene samenstelling van de bevolking spelen spanningen tussen etnische of religieuze groepen een kleine rol in de provincie, in tegenstelling tot andere provincies in Centraal-Irak. Het gaat om de grootste provincie van Irak en deze bestaat grotendeels uit onherbergzame en onbewoonde (woestijn)gebieden. De provincie deelt een lange grens met Syrië, Jordanië en Saoedi-Arabië. Er zijn verschillende veiligheidsactoren in de provincie, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), de Popular Mobilization Forces (PMF) en lokale soennitische (stammen)milities, die grotendeels zijn opgenomen in de Tribal Mobilization Force (TMF). De totale bevolking van de provincie werd in 2022 geschat op 1.963.346 inwoners. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op Islamitische Staat (IS) aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten. Tussen 1 februari 2023 en 31 maart 2024 probeerde IS zijn aanwezigheid in de provincie Anbar blijkbaar te versterken, met name wegens het belang van de regio voor zijn logistieke behoeften. Naar schatting bedraagt het totale aantal strijders van de groep in de provincie tussen de 160 en 200 personen, en hun aanwezigheid is sterker in afgelegen of woestijngebieden. Ook tijdens de verslagperiode waren de IS-aanvallen geconcentreerd in en rond de steden Al-Rutba, Al-Nukhayb en het grensgebied Arar in het district Al-Rutba. De veiligheidstroepen waren het belangrijkste doelwit van deze aanvallen, hoewel er ook verschillende gevallen van ontvoering van en/of moord op herders waren. De ISF, met de hulp van de TMF, blijven missies tegen IS uitvoeren en zijn er met name in geslaagd een hooggeplaatst lid van de groep uit te schakelen tijdens hun operaties. De Verenigde Staten bleven hun grondtroepen uit Irak terugtrekken. Deze terugtrekking was eind 2021 voltooid, maar betekent niet volledig het einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Ze hebben nog steeds een beperkte capaciteit ter plaatse, die soms het doelwit is van aanvallen, zoals het geval was tussen oktober 2023 en februari 2024 als gevolg van de heropleving van het conflict tussen Hamas en Israël. De Ain Al-Asad-basis, in het noordoosten van de provincie was herhaaldelijk het doelwit van aanvallen met raketten en/of drones door de zelfverklaarde “Islamic Resistance in Iraq”groep. Sinds februari lijkt er echter een einde te zijn gekomen aan deze aanvallen. De Verenigde Staten voeren ook aanvallen uit op het grondgebied van de provincie Anbar, in de districten Al-Qaim en Al-Rutba, voornamelijk tegen militieën die behoren tot de PMF, die verantwoordelijk zijn voor aanvallen op westerse bezittingen in Irak. In de hele provincie Anbar doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag. Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP’s). IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Het percentage personen dat is teruggekeerd naar huis in de provincie Anbar bedraagt ongeveer 92 %. Eind december 2023 waren 1.548.936 ontheemden teruggekeerd naar de provincie. Er zijn nog 126.303 ontheemden uit Anbar in heel Irak. Afgezien van een duurzame hervestiging op de plaats waar ze waren ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom de IDP’s niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvestingsmogelijkheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of etnischreligieuze spanningen worden genoemd als reden om niet terug te keren. Er werd geen informatie gemeld over volksverhuizingen als gevolg van veiligheidsincidenten tijdens de periode. Volgens de “EUAA Guidance Note” van juni 2022 kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een gedetailleerd onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Anbar, sinds de publicatie van de “EUAA Guidance Note” in juni 2022, zodanig is veranderd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Anbar complex en problematisch is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale

bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een Iraakse verzoeker uit de provincie Anbar wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie dient echter te worden vastgesteld dat er in de provincie Anbar momenteel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin het willekeurige geweld van een zodanig niveau is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, het risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Anbar, in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Anbar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Anbar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In het licht van de voorliggende objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er in de provincie Anbar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er naar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie van 2010 en 2012 geen valabele en accurate informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen, te meer in de bestreden beslissing naar recentere bronnen wordt verwezen en ook de COI Focus van 26 april 2023 waarnaar ook verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, wordt geanalyseerd.

In zoverre in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie nog de vraag rijst of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Anbar in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Anbar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, kan de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bijtreden.

Verzoeker toont immers geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt. Waar verzoeker op het CGVS een psychologisch attest van 3 april 2023 neerlegt waaruit blijkt dat hij psychische klachten heeft en hiervoor wordt begeleid, worden hiermee geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt. Er worden immers geenszins afdoende objectieve en actuele stukken bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoekers mentale gezondheid - los van zijn eigen verklaringen - actueel nog steeds dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Irak, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer verzoeker gelet op zijn inconsistente verklaringen omtrent zijn familieleden niet aantoont geen enkel familiaal of sociaal netwerk te hebben in Irak en hij een militair profiel heeft (cf. supra).

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op

een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU